

NIKDO

Do vlaku nastoupí dvě děti.

NIC

Vystoupí však jen jedno z nich...

NEVIDĚL

THRILLER

ANDREA MARA

Přeložil Přemysl David

NIKDO

NIC

NEVIDĚL

Copyright © Andrea Mara, 2023
First published as NO ONE SAW A THING
in 2023 by Bantam Press, an imprint of Transworld.
Transworld is part of the Penguin Random House group
of companies.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Přemysl David, 2025
Cover © Martin Stehlík, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5665-0 (pdf)

**NIKDO
NIC
NEVIDĚL**

ANDREA MARA

přeložil Přemysl David

VENDETA

S láskou veľstatečné Alici Hayesové

1

Kéž by Sive holčičkám neřekla, aby běžely napřed.

Kéž by její editorka nezavolala zrovna v tom okamžiku.

Kéž by nezpomalila, aby se podívala na displej.

Kéž by si na miminko vzala nosítko místo toho drahého, ale neskladného kočárku, který je možná tak dobrý na předměstí Dublinu, ale naprosto nevhodný do londýnského metra v jedno vlhké srpnové pondělní ráno.

Kéž by.

Jako u většiny katastrof nebyla na vině jedna jediná událost či rozhodnutí nebo špatná konstelace hvězd, nýbrž spousta maličkých zvrátů a zákrutů, které se onoho rána udály.

Kdyby se onen den nerozhodli jít na brunch.

Kdyby nezvolili onen týden na cestu do Londýna.

Kdyby se Aaronovi kamarádi nutně nepotřebovali po dvaceti letech setkat, aby zjistili, jak si kdo v životě stojí.

Kdyby, kdyby, kdyby. Ona je teď ale najednou tady a jednou rukou tlačí kočárek. Manévruje ho ven z výtahu na rozpálené, přelidněné nástupiště v denní špičce. Snaží se přijít na to, kdo jí to volá o půl deváté ráno, když má mít v práci volno.

„Běž, Faye – naskočte s Beou!“ volá za svou šestiletou dcerou, když obě holčičky ruku v ruce přistoupí ke dveřím metra. „Jdu hned za vámi!“

Telefon nepřestává bzučet a ona mžourá na displej. Brýle na čtení – novou a ne příliš vítanou nezbytnost – nechala v hotelovém pokoji, ale jméno volajícího rozpozná. Caroline. Její editorka. Její editorka, která by měla vědět, že je pryč, ale jaksi na to zapomněla. Zatímco jednou rukou stále tlačí kočárek, přejede po displeji, aby odmítla hovor, který se ale mezitím ukončil sám. Asi tu není signál, vždyť jsou v podzemí.

Vzhledne, aby zjistila, kde má dcery. Dvě růžové džínové bundy, jedna malá, jedna ještě menší, září přímo před ní. Nástupiště se hemží spěchajícími cestujícími, kteří se tlačí vpřed, aby se dostali do vagonu. Sive se snaží prodrat davem a mumlá „s dovolením“ a „promiňte“. Zároveň si je vědoma toho, že tahle turistická zdvořilost tady nikoho nezajímá. Teď je tažena davem cestujících ke dveřím, nachází se nějaký metr za svými dětmi. Úzkou mezerou v moři cestujících vidí, jak Faye nastupuje do vagonu a drží Beu za ruku. Malá dvouletá sestřička vleze dovnitř spolu s ní.

A pak se jako naschvál dveře zavřou.

Její děti hledí zevnitř ven.

Sive hledí zvenku dovnitř.

Žene se dopředu, srdce má až v krku. Kočárek, který před chvílí ještě proklínala, najednou poslouží jako účinné beranidlo, když si klesá cestu mezi cestujícími a křičí jména svých dětí. Není to ale k ničemu. Vlak odjíždí od nástupiště, a když Faye pochopí, co se děje, vytřeští oči.

Sive huláká: „Vystupte na další zastávce! Faye, další zastávka!“ Ukazuje dopředu a dolů, čímž se snaží alespoň nějak naznačit, co mají udělat, protože je jí jasné, že Faye v žádném

případě nemůže slyšet ani rozumět. Doufá však, že nějaký další cestující její gesta přečte správně a řekne dětem, ať vystoupí.

Vlak se vzdaluje i s šestiletou Faye a dvouletou Beou a Sive tam jen bezmocně a vyděšeně stojí.

Veškerý adrenalin a duchapřítomnost, které ji přiměly volat na Faye, ji teď opouští. Končetiny jako by jí zvláčnely a ztuhly zároveň, zatímco hledí na zadní světla odjíždějícího vlaku. Kristepane. Její děti jsou v podzemce osmimilionového města, kde vládne pondělní ranní špička. Bez ní. Bez jakéhokoli dospělého.

Co má ksakru dělat? Má se snažit dostat na další zastávku? Bžet tam? Bžet tam i s kočárkem? Jet taxíkem? Zavolat policii? Odejít ze stanice jí nepřípadá rozumné. Co když přijedou zpátky sem a ona tu nebude? Jak by se ale dostaly zpátky? Viděl někdo ve vagonu, co se stalo, a přijede jí je vrátit? Dělavají lidi něco takového? Někdo na ni mluví. Žena vedle ní na nástupišti. Sive věnuje obrovské úsilí tomu, aby ji vnímala.

„... takže vy zůstaňte tady, já se pokusím někoho najít,“ říká ta žena. „Dobře?“

Sive němě přikývne.

„Ten muž vedle vaší malé v metru vás slyšel. Všimla jste si toho, že ano?“

Nevšimla.

„Ukazoval zdvižené palce. Zařídí, aby vaše dítě v další stanici vystoupilo. Takže teď vás tam jenom musíme dostat a najít někoho, kdo jim tam zavolá z vysílačky.“

Sive zase přikyvuje, zmatená a vděčná a vyděšená.

„Další metro jede za čtyři minuty. Někoho seženu. Zůstaňte tady.“

Sive udělá, co se po ní chce, pohupuje kočárkem na autopilota a zírá směrem, kterým zmizela souprava, jako by se její děti snad měly zázračně objevit, když si to bude dost intenzivně přát. Vzhledne k tabuli s příjezdy vlaků.

Další tu bude za tři minuty. To zvládne. Kde je ta žena? Rozhlédne se. Kde jsou zaměstnanci metra? Všude kolem se na nástupiště rojí cestující, strkají se a spěchají. Je dusivé horko a dítě v kočárku začíná kňourat. Sive mu pohladí tvářičku a dál ho kolébá. Panebože, panebože, panebože. Ať jsou v pořádku. Ať se v tomhle velikém městě neztratí. Najednou jí přijde, že by tu neměla stát. Jak může postávat na nástupišti, když se její děti řítí někam úplně jinam? Obrátí kočárek, ale zrovna za ní míří muž v jasně oranžové bundě.

„Vaše dítě je v soupravě na Central Line, která právě odjela do Oxford Circus, madam? Můžete mi sdělit jméno a věk toho dítěte?“

Věcnost. Žádné plané řeči. Přesně tohle teď potřebuje.

„Dvě děti.“ Nedostává se jí dechu. „Faye je šest a Bee dva.“

Zvedne vysílačku. „Popište mi je, co mají na sobě?“

Prokrista, co mají na sobě? Mysl má zakalenou. Dýchej. Soustřed' se. Teď není čas se hroutit. Uklidní se a vybaví si své děti, jak je viděla před pouhými pár minutami. „Obě na sobě mají růžové džísy. Ladí k sobě.“ Muž kývne hlavou, aby pokračovala. „Faye má jasně blondáté vlasy. Bea má světle hnědé vlasy jako já.“ Odmlčí se. Jak jinak je ještě může popsat? Zábavné a legrační a roztomilé a zlobivé a k zulíbání a k vzteku. A teď jsou pryč. „Obě mají šaty. Faye světle šedé. Bea fialové. A světle hnědé sandály. Faye má batoh s motivem z *Ledového království 2*. Bea *Tlapkovou patrolu*.“

Muž už ji neposlouchá. Má vysílačku u úst a někomu říká všechno, co mu Sive právě sdělila. Dvě děti, šest a dva roky. Úplně samy na Oxford Circus. Nebo taky ne. *Do prdele*.

Minuta do příjezdu dalšího metra. Sive teď pohupuje kočárkem ještě divočeji.

„Mám se o to postarat?“ nabídne žena. Sive se na ni poprvé zaměří. Je o trochu starší, tak kolem pětáctýřiceti, s kudrnatými hnědými vlasy a laskavýma očima stejné barvy.

„Nechci vás zdržovat, asi jste na cestě do práce,“ řekne Sive a prohlíží si šňůrku, která ženě visí kolem krku.

„Mám ještě čas, to je v pořádku. Vaše metro tu bude každou chvíli. Mám jet s vámi?“

„Bože, to po vás nemůžu chtít,“ řekne Sive empaticky a zoufale si přeje, aby žena přesně tohle udělala.

Muž s vysílačkou k nim stojí zády, ale teď se otočí. Souprava vjíždí na nástupiště. Žena začne tlačit kočárek směrem k otevírajícím se dveřím a vplouvá do vřavy cestujících. Muž se na Sive usměje a ukáže zdvižené palce. „Mají je,“ pronese. „Jedte rovnou na další zastávku. Oxford Circus. Mí kolegové vám tam pomohou, madam.“

Sive se skoro podlomí kolena, ale žena na ni volá a naléhá, aby honem nastoupila. Dveře se zavírají, žena mává a muž se usmívá. Všechno bude v pořádku.

Je to nejdelší jízda v jejím životě, i když to nemůže trvat déle než minutu. Nic se neděje. Jsou v pořádku. Mají je. Zůstanou s nimi. Nenechají dvě malé holky na nástupišti čekat samotné na jejich matku. Jejich pitomou matku. Prokrista, jak tohle vysvětlí Aaronovi? Na tom nezáleží. Důležité je, aby se tam dostala a zase se s nimi shledala.

Je tu horko a lepkavo, Sive se těžko dýchá a pokoušejí se o ni mráкотy. Je jí šoufl. S každým mělkým nádechem se jí dělá víc a víc nanic. Všude kolem ní se cestující drží tyčí

a koukají do mobilů, lhostejní k její tíživé situaci. Lhostejní k jejímu zoufalému přání, aby ten vlak sakra zrychlil a okamžitě zastavil na Oxford Circus. Najednou je na místě. Dveře se otevřou. Tlačí kočárek na nástupiště, do mačkajícího se davu. Kde jsou? Kruci, měla se toho muže zeptat, kam se má vydat, až sem dorazí. Možná ji vyhledají zaměstnanci metra? Je tu nějaké stanoviště pro ztracené děti?

A pak to uvidí. Na konci nástupiště. Záblesk bledě růžové džínoviny a světle hnědé kudrliny. Dá se do běhu.

„Beo!“ Popadne svou dvouletou dcerku a prudce ji obejmě. Vnoří hlavu do dětských kadeří. „Moc mě to mrzí, miláčku. Musela ses hrozně bát. Dávala na tebe Faye pozor?“

Žena v oranžové bundě se nad tím shledáním usmívá.

„Ahoj, zlato. Já jsem Rita,“ řekne, očividně potěšená, že je svědkyní šťastného konce. Něžně hladí Beu po rameni a Sive jí úsměv opětuje.

Bude Rita nebo ostatní z ochranky potřebovat důkaz, že je Sive matka holčiček? Beino objetí mluví za vše. A Faye je v šesti letech dost stará na to, aby potvrdila, kdo Sive je.

Faye.

Sive se rozhlédne.

„Kde je Faye?“

Rita vypadá zmateně. „Kdo?“

„Mé druhé dítě!“

„Žádné jiné dítě tu není.“

Sive slyší slova, ale není schopná je vstřebat. Ta žena nemohla říct to, co právě řekla. Skrz hukot dostavující se paniky to zkusí znovu.

„Moje šestiletá dcera. Faye. Byla s Beou?“

Nyní se Rita tváří znepokojeně. „Bylo mi řečeno, abych hledala holčičku v růžové džínové bundě.“

„Dvě holčičky v růžových džískách. Dvě.“ Sive slyší, jak zvyšuje hlas, který prochvívá panika. „Byly spolu. Faye. Faye je šest. Byla s Beou.“ Obrátí se k Bee, kterou má stále ještě v náručí. „Kde je tvá sestřička, miláčku? Beo, kde je Faye?“ „Pryč,“ odvěti Bea. „Faye pryč.“

2

Rozpoutá se hotové peklo. Přinejmenším v Sivině hlavě. Její starší dcera s Ritou není. A není ani u nikoho ze zaměstnanců metra. Zatímco sem Sive jela, Faye se ztratila bůhvíkam. Je ještě ve vlaku? Někde na nástupišti? Nebo hned u východu ze stanice? To by ale neudělala. Určitě by ji neopustila. Pokud si ovšem nemyslela, že tak nejlépe najde svou matku.

„Co ten muž ve vagonu?“ zeptá se a dech se jí krátí panikou.

Rita vypadá zmateně. „Muž?“

„Ta paní říkala, že ve vagonu byl muž, který mě viděl na nástupišti, a ukazoval zdvižené palce.“ Zní to jako jeden velký nesmysl.

„Paní?“

Sive krátce zavře oči a přinutí se zklidnit. Jen klid.

„Žena z Bond Street v tom vagonu viděla nějakého muže. Gestikuloval, že rozumí, když jsem křičela na Faye, ať vystoupí na další zastávce. Myslela jsem, že je nechá vystoupit a díky tomu jsme dostali zprávu, že jsou tu. Že Bea je díky tomu tady. Ach bože.“

Rita něco říká do vysílačky. Dorazí další pracovníci metra v oranžových bundách. Z reproduktorů se ozývá hlášení,

ale Sive se na něj vůbec nedokáže soustředit. Prudce se otáčí kolem dokola. Je jí zle. Panikaří. Beu má na stehně. Kočárek po svém boku. Rozhlíží se po davech cestujících. Shon přichází a ustává. Další spoj. Další dav. Další nával. Po Faye ani památky. Nic.

Někdo volá policii. Možná Rita nebo někdo z jejích kolegů. Další hlášení. Další oranžové bundy. Další ustarané, zachmuřené výrazy. Ale Faye pořád nikde. Policistka. Žádá o fotku, pokud možno co nejaktuálnější. Spousta otázek. Mnoho vysvětlování. Zaznamenaných informací. Poslaných fotek. Rozmazaných tváří skrz vyděšené slzy. *Je někdo, komu můžete zavolat?* ptá se jí někdo. Aaron. Musí zavolat Aaronovi.

Nakonec svůj telefon podá Ritě a je to právě ona, kdo uskuteční onen strašný telefonát jejímu manželovi. *Děláme, co můžeme. Jsem si jistá, že ji co nevidět najdeme. Hledají úplně všichni. Neustále. Růžová bunda. Šedé šaty. Světle hnědé sandály. Blond vlasy. Víte, kam by mohla jít, když se ztratí?* Samozřejmě že můžete hovořit se svou ženou.

Aaron křičí. Sive se potřebuje uklidnit. Snaží se to vysvětlit. Říká všechno, čemu zrovna teď sama nevěří. Faye se objeví každou chvíli. Každou. Chvíli. Hned.

Až na to, že stále nic.

3

Muž, co Bee pomohl vystoupit z metra, se jmenuje Tim. Ted' stojí před Sive a něco jí vysvětluje, ale jaksi to nedoléhá k jejím uším. Rita zase hovoří do vysílačky a policistka, která se představí jako strážmistr Denhamová z britské dopravní policie, klade Timovi otázky. Sive si Beu přitáhne blíž k sobě a donutí se naladit na to, co Tim říká.

„Moje přítelkyně vystoupila v Bond Street a já jí mával na rozloučenou, když jsem uviděl, jak tato dáma křičí,“ sděluje policistce. „Potom jsem si uvědomil, že hned přede mnou je malá holčička.“ Ukáže na Beu. „Došlo mi, co se asi stalo a že jí chce říct, aby vystoupila na další zastávce.“

„A co to druhé dítě?“ ptá se strážmistr Denhamová.

Tim zavrtí hlavou. „Je mi líto. Žádné jiné dítě jsem tam neviděl.“

Sive je na zvracení.

„Vždyť byla hned u ní,“ vysouká ze sebe. „Naskočila těsně před Beou. Jak to, že jste ji neviděl?“

Tim pokrčí rameny a pak se zarazí. „Promiňte... Vážně mi trvalo pár vteřin, než jsem přišel na to, co křičíte, a vůz byl nacpaný.“ Omluvně zvedne ruce. „Potom jsem si všiml, že je

vaše holčička úplně sama, a zeptal jsem se ostatních, jestli k někomu nepatří, ale nikdo se nepřihlásil. Tehdy mi došlo, co se stalo, takže jsem s ní v další stanici vystoupil.“

„Byl jste na cestě do práce, pane?“ ptá se Denhamová.

Sive nakrátko zavře oči. Jak to s tím souvisí? Jak tohle pomůže najít Faye?

„Přesně tak.“

„A to je kde, pane?“

„Šest let jsem vedoucím řízení fondů u Anderson Pruitt,“ pronese Tim, i když se ho Denhamová neptala na jeho pozici ani jak dlouho ji vykonává. V mlze paniky to Sive přijde divné.

„A kde ta společnost sídlí, pane, je to někde poblíž?“ ptá se Denhamová.

Sive se nadechne. Vážně, jak tohle pomůže?

„Ne, na Liverpool Street.“

„Ale vystoupil jste tady?“

Tim zrudne. „Abych se přesvědčil, že je ta malá v bezpečí. Nechtěl jsem ji nechat na nástupišti úplně samotnou.“

„Komu jste ji tedy předal, pane?“

„Jednomu z členů ochranky. Věděl o tom. Dostal zprávu z Bond Street.“

„A pak?“

„Šel jsem směrem ke schodům u východu a uviděl tuto dámu s malou holčičkou, takže jsem se vrátil, abych... no víte...“ pokrčí rameny.

Aby byl součástí šťastného shledání, pomyslí si Sive. Aby si užil trochu toho správného samaritánství.

„Děkuji vám za to, jak jste se zachoval. Jste si ale jistý, že jste neviděl žádné další dítě? Je jí šest,“ – gestem naznačí, jak je Faye vysoká – „a má na sobě stejnou bundu jako Bea. Světle blond vlasy. Neviděl jste ji?“

„Je mi líto,“ pronese Tim bezradně. „Viděl jsem jen tu malou.“

„Dobře, pane, jen vás poprosím o vaše kontaktní informace pro případ, že bychom s vámi ještě potřebovali hovořit,“ pronese strážmistr Denhamová a Tim jí sdělí své telefonní číslo.

Sive odtáhne Beu od svého ramene, kam si ji mezitím vyzvedla, aby se jí mohla podívat do očí.

„Kde je tvoje sestra? Kde je Faye?“

„Hoňka,“ řekne Bea vážně a podívá se na Tima a pak zpátky na Sive. „Hoňka ve vlaku.“

4

Žene se k ní Aaron. Prodírá se davy a ignoruje rozladěné výrazy lidí, kolem nichž se snaží protáhnout. Řítí se sem se svými sto devadesáti centimetry, připravený pomoci, a Sive okamžitě pocítí úlevu. Společně tohle vyřeší.

„Faye?“ hlesne bezmocně.

Zavrtí hlavou. „Zatím nic,“ vyjde z ní šepem.

„Můj bože.“ Rozhlédne se po rušném nástupišti a Sive teď vnímá každý centimetr prostoru. Ty davy. Celý objem té masy. Velikost města. Nekonečné vstupy a výstupy z metra. Temné tunely. Přijíždějící soupravy.

„Co se stalo?“

V krátkých, dýchavičných staccatových rázech mu to vysvětlí.

„Jak to, že jsi s nimi nebyla, když nastupovaly do vlaku?“ zajímá ho.

„Stála jsem hned za nimi, tlačila jsem kočár z výtahu. Řekla jsem jim, ať si pospíší. A pak –“

Zavře oči.

„A pak co?“

„Zazvonil mi telefon. Snažila jsem se přecíst, kdo volá. Odmítnout hovor.“

Aaron vrtí hlavou.

„Trvalo to asi vteřinu, ale...“

„Dost dlouho na to, aby se mezitím dveře zavřely. Vím.“
Tře jí paži a jeho laskavost jí vžene slzy do očí.

Strážmistr Denhamová si odkašle a obrátí se na Sive.
„Vaše mladší dcera říkala, že Faye kohosi honila nebo něco takového? Dává vám to nějaký smysl – napadá vás, za čím by se mohla hnát?“

„Nemám tušení,“ zavrtí Sive hlavou.

Tim stále stojí poblíž a sleduje dění. Denhamová se nyní obrátí na něj. „Viděl jste něco takového – zahlédl jste běžící dítě?“

„Ne, navíc metro bylo nacpané lidmi. Nemyslím si, že by tam někdo mohl někam utíkat.“

Aaron se tváří zmateně. „A kdo jste vy?“ zeptá se Tima.

„Tento pán se postaral o vaši mladší dceru, vystoupil s ní z metra a předal ji ochrance,“ vysvětluje Denhamová.

Aaron se zasmuší. „A vy tvrdíte, že jste Faye neviděl?“

Tvrdí. Sive se kousne do rtu.

Tim zrudne a trochu se napřímí. „Ne, vaši druhou dceru jsem neviděl.“

Denhamová je přeruší. „Tohle jsme už probrali a máme kontaktní informace, kdybychom potřebovali ještě něco dalšího.“ Říká to tónem, který prozrazuje, že tady se bude ptát ona. „Pokud se můžeme vrátit k tomu, co vypověděla vaše mladší dcera, děti se někdy bez rozmyslu za něčím ženou a ztratí se. Třeba za míčem nebo motýlem?“

„Za motýlem? V metru?“ Aaron zní nedůvěřivě a Sive má sto chutí mu říct, aby si to nechal pro sebe, protože potřebují všechnu dostupnou pomoc. Musí si všechny udržet na své straně.

„Napadá vás, za čím by se vaše dcera mohla hnát?“ pronese Denhamová klidně.

Sive se podívá na Beu a znovu uvažuje nad jejími slovy. *Co když to tak není? Co když Faye nehonila míc nebo motýla? Co když někdo honil ji?*

„Beo, zlatíčko. Běžel někdo za Faye?“

Bea se na ni prázdně podívá. Nějaký muž spěchá na metro. Vmáčkne se mezi ně a na okamžik od sebe Sive a Denhamovou oddělí. Sive to zkusí znovu. „Zlatíčko, můžeš ukázat, kde je tvá sestra?“

Bein spodní ret se rozechvěje. „Bo-bo.“

„Co to bylo?“ zeptá se Denhamová a přiloží si ruku k uchu, aby trochu utlumila zvuk dopravní špičky.

Sive zavrtí hlavou. „Jen chce mlíčko.“

„Myslíte, že by nám příležitostně mohla povědět víc?“ ptá se policistka. „Možná je unavená nebo hladová?“

„Jsou jí sotva dva roky,“ prohlásí Aaron rázně. „Nemůže nám povědět nic.“

Aarone, prosí ho tiše Sive. Hráť velkého chlapa tady ničemu nepomůže. Tahle policajtko nesedí na lavici svědků.

„Ještě neumí moc slov,“ vysvětlí Sive Denhamové. „Nevím, kolik nám toho dokáže říct nad rámec toho, co už pověděla. Co když to ale znamená, že někdo honil Faye – někdo ji vyděsil a přiměl utéct? Možná je pořád v metru nebo se schovává ve stanici?“

„Právě máme v soupravě policisty a kontrolují každou zastávku – zapojili se i zaměstnanci londýnského metra. Najdeme ji. Tato linka nemá mnoho stanic a my projdeme všechny.“

„Co když na některé z nich vystoupila a odešla?“ zašeptá Sive.

Stanicí zahřímá hlášení a Aaron se svou další otázkou vyčká.

„Měla by na to čas?“

„Nějakých šest nebo sedm minut –“ Sive se zadrhne hlas, protože ji přemůže panika. Odkáže si. „Od čekání na další metro po příjezd sem. Ochranka ji už hledala, ale nemohli... nemohli pokrýt všechny stanice naráz.“

„Můj bože.“ Aaron si prohrábne vlasy a pomalu se otočí kolem své osy. Podívá se zpátky na Sive. „Jsme v osmimilionovém městě a Faye může být kdekoliv.“

Přikývne, neschopná slov. Její dítě se ztratilo v rozjetém vagonu metra a nikdo nic neviděl.

5

Před třemi dny / pátek Hotel Meridian

„Jsme připravení? Je za pět tři.“ Aaron poklepal na své nové hodinky Tag Heuer, které byly tak drahé, až z toho slzely oči. Shodou okolností si jimi udělal radost zrovna v předvečer onoho setkání po letech. Už pět minut rázoval po hotelové ložnici a čekal, až Sive nakojí miminko. Skoro viděla otisky jeho bot v modrozlatém koberci. Faye a Bea se vedle v obývacíku dívaly na animáky.

Sive si nebyla jistá, proč Aaron zamluvil celé apartmá. K čemu potřebují obývací, když už je vlastně jeden v jejich ložnici: světle modrá pohovka s ladícími křesly obklopovala elegantní mahagonový konferenční stůl před obří, avšak celkem decentní televizí. Všechno to přesně zapadalo do nikterak umírněného luxusu hotelu Meridian. A občas taky nebylo špatné mít tu možnost zavřít dveře před zvuky *Tlapkové patroly* a *Prasátka Peppy*.

„Myslím, že už skoro dojedl,“ sdělila Aaronovi. „Řekneš holkám, ať se obují?“

To by mohlo být lepší využití času než sešmajdávat hotelový koberec. Aaron měl ve zvyku rázovat sem a tam. V době jejich seznámení si myslela, že to je známka nervozity, ale

když postupem času sledovala, jak se připravuje na soudní případy, uvědomila si, že se tím u něj spíš projevuje přemíra energie. Dychtivost vyrazit.

Zrovna teď vypadal, jako by se měl každou chvíli odrazit od koberce rovnou na hotelovou chodbu. S tím rozdílem, že teď nešlo o žádný soudní případ, ale o setkání po dvaceti letech s jeho starými londýnskými spolubydlicími. Zatímco skrývala úsměv, pomyslela si, že tohle pro Aarona znamená, že je v sázce mnohem víc.

„Bude to zábava!“ prohlásila, když dcerkám doma v Dublinu balila jejich společný kufr. „Chováš se, jako by to byla nějaká soutěž. A proč se pídíš po pracovních pokrocích svých přátel a prostě nepočkáš, až dojedeme do Londýna, aby ti všechno řekli osobně?“

Aaron si právě na LinkedInu pročítal profily svých někdejších spolubydlicích a aktualizoval ten svůj.

„Tebe vůbec nenapadlo, že si mě taky budou lustrovat? Myslíš, že zrovna teď Palič a Koumák neprojíždějí můj profil a nehledají v něm díry?“

Palič byl Scott Burns, Aaronův dlouholetý úhlavní přítel a konkurent. Koumák zase Dave Taylor, jehož kariéra ovšem Aarona ani za mák neohrožovala. Jednoho dne mu dali láskyplnou přezdívku Koumák, inspirovanou jednou sitkomovou postavou, která rozhodně neproslula přílišným intelektem. Aaron mu tak příležitostně říkal dodnes, ale jen za jeho zády.

„Ty se mě opravdu ptáš, jestli tě Scott a Dave zrovna teď stalkujou na LinkedInu? Mám být upřímná?“ Usmála se na něj, zavrtěla hlavou a dala se do průzkumu obsahu příručního batůžku, který patřil Faye. Medvídek s malým cestovním pasem, kartáč na vlasy, balíček pastelek, malinký notýsek.

Samé nezbytnosti a žádné nebezpečné ani ostré předměty. Přesunula se k balení své tašky. „Mimochodem, vždycky říkáš, že Scott neřeší, co si o něm kdo myslí.“

„Neřeší, ale hrozně rád mě popichuje. Soupeří se mnou, aby mě vyvedl z míry.“

„Tak se možná zkus nenechat tak snadno vyvést z míry,“ navrhla klidně. „S Davem ses navíc setkal loni v létě a se Scottem v červnu, takže to není, jako byste se od doby, co jste spolu všichni bydleli, neviděli.“

„Jo, ale tohle je poprvé, co se sejdeme všichni na jednom místě... no, teda od toho pohřbu.“

„Aha.“

Ticho. „Není to jenom dvacet let od toho, co jsme spolu bydleli, ale i patnáct let, co umřela Yasmin. V pondělí má výročí.“

Sive všeho nechala. „To jsi mi mohl říct.“

„Promiň. Nerad o tom mluvím, vždyť víš.“

Sive to skutečně věděla a naučila se na Aaronovu zesnulou snoubenku nevyptávat. Její manžel byl povídálek, ale zároveň i jaksí zavřená kniha.

„Nebude to divné? Možná bych tam neměla být, když jsem Yasmin neznala.“

Políbil ji na tvář. „Neměj obavy. Připijeme si na ni, ale kromě toho nikdo nebude mluvit o tom, co se stalo. Nita to nemá ráda a my ostatní to respektujeme.“

Sive přikývla. Yasminina sestra Nita ráda mluvila hlavně o sobě, takže to dávalo smysl.

„Takže, Faye a Beu bychom měli a oblečení pro malého dám k sobě.“ Odmlčela se. „Pokud jsi teda jeho věci nesbalil ty?“

Aaron nepřítomně zavrtěl hlavou a stále hleděl do mobilu. Nehodlala na jeho adresu plýtvat sarkasmem.

Teď, o den později, v tomto londýnském hotelovém apartmá, se všemi informacemi o svých někdejších spolubydlících a navzdory své neochvějně jistotě, že se jim vyrovná, ba že je předčí, byl jako kočka na rozpálené plechové střeše. A jejich dcery byly stále ještě bez bot a zíraly na animáky.

„Aarone, prosím tě. Jenom vyřeš holky, a než budete všichni nachystaní, já mezitím dokojím.“

Přikývl a odešel vedle k Faye a Bee. Sive tiše vydechla.

Vedle ní na dokonale uhlazeném, čistě bílém prostěradle pípl na mobilu e-mail. Aniž by odložila dítě, naklonila hlavu, aby se podívala, od koho je. Obrazová editorka z novin, pro něž pracuje, shání aktuálnější fotku herce, se kterým dělala rozhovor. Sakra. Podívala se na dveře sousedního pokoje. Slíbila Aaronovi, že během výletu do Londýna nebude muset pracovat, ale tohle zabere jen vteřinku. Volnou rukou natukala odpověď. Vyžádá si od jeho piáristy další fotku a co nejdřív dá vědět.

Aaron se vrátil a rozčileně vrtěl hlavou.

„Jsou nachystané?“ zeptala se.

„Faye trvá na tom, že se převleče ze šortek do šatů, ale řekl jsem jí, že nemůže.“

Tohle byl taky celý Aaron. V rodičovské příručce přeskočil kapitolu o tom, jak zhodnotit, do které bitvy se vrhnout a kterou raději vzdát.

„To je v pohodě, ať se převleče.“

„Probůh, Sive, já teď nemůžu ustoupit! Když budeš podkopávat mou autoritu, vůbec mě nebudou poslouchat. Navždycky budu jenom ‚tátka ňouma‘. Protočil panenky, ale zubil se. Zbožňoval, když byl ‚tátka ňouma‘, a ona to věděla.“

„Pokud to má právoplatný důvod, není to podkopávání. Vsadím se, že si chce vzít šaty, aby jí nebyly tolik vidět stehy na noze. To je všechno.“

Na chvíli vypadal zmateně, jako by na ně už zapomněl. Nebyl navíc ten, kdo jí pomáhal, když spadla z plotu. Nemusel se ovládat, aby se neotřásl při pohledu na otevřenou ránu, kterou jí způsobil ten hřebík. Nevezl ji na kliniku Swiftcare na šití a tetanovku a zároveň se nemusel starat o Beu a Tobyho. Dorazil z práce večer a celou příhodu si vyslechl poté, co bylo po všem. To byla realita. Pracoval na plný úvazek, ona na částečný. Nebyla jeho vina, že tu nemůže být, aby byl kdykoliv při ruce. Mohl však pomoci teď.

„Na – vezmi si Tobyho,“ řekla a zvedla se. „S holkama to zařídím.“

Aaron převzal Tobyho a okamžitě se přitulil k jeho tváři. Sive se na chvíli přestala dívat. Manžel ji někdy pěkně štvál, ale když šlo o děti, rozpouštěl se jako hrouda másla.

Vešla do pokoje holčiček. „Tak, pojďme,“ řekla a zatleskala rukama jako Mary Poppins. „Je čas na tatkovu velké shledání.“

V baru hotelu Meridian jménem Library to bzučelo jako v úlu. Ušáky s vysokými opěradly byly skoro všechny obsazené, i když byly tři hodiny v pátek odpoledne a většina lidí v Sivině světě ještě pracovala. Okna, která sahala od podlahy až ke stropu, částečně stínily těžké závěsy v olivově zelené s akcenty světle hnědé. Propouštěly světlo, ale zároveň dodávaly pocit hřejivého soukromí. Ve zdech byly zabudované police s knihami v kožených vazbách, jež baru daly název, a celý dojem dotvářela zrcadla se zlatými okraji a vysoké stojací lampy. Bar byl ukázkovým příkladem vkusného luxusu. Rozhodně to nebylo místo, kam by Sive běžně brala své děti.

Faye a Bea se odpojily a běžely napřed. Obcházely zelehnohnedá sametová křesla a skoro převrhly vázu s růžovými chryzantémami, která stála na vysokém lakovaném stole

uprostřed místnosti. Sive potlačila povzdech. Tohle bude dlouhé odpoledne, a to se ještě neusadili.

Když se tak stalo, okamžitě byla znát nesourodost. Kolem nízkého mahagonového stolu u okna seděli Scott, Nita, Maggie a Dave. Na stříbrných podnosech před nimi stála láhev piva, tonik, sklenička rosé a pinta guinnessu. Siviny tři děti měly každou chvíli všem pořádně zkazit zábavu. Povzdechla si, když Faye začala běhat k baru a křičet cosi o pomerančové sodovce, následována Beou, která cestou zakopla a upadla.

„Á, tady je máme! Na tvou počest, kámo!“ pronesl Dave, pozvedl pintu guinnessu a vstal, aby Aarona poplácal po zádech. „*Benvenuti! Salute!*“

Sive neměla žádné racionální vysvětlení toho, proč Dave, který je normálně ten nejméně okázalý z celé party, mluví italsky, ale nepřestávala se usmívat, když povstali i ostatní a probíhaly mezi nimi zdravice, objímání i vzdušné polibky. Sive se s každým z nich za ty roky setkala v různou dobu, ale byli to velcí přátelé jejího chotě. Nikdo z nich s sebou neměl manžela či manželku ani děti. Žádné tedy alespoň nebylo toho času v jejích péči – zde, v tomto hotelu v centru Londýna. Sive si skousla ret.

„Omlouváme se, že jdeme pozdě,“ řekla, když si všichni zase sedli. „Jsme jediní, co bydlí tady v hotelu, a dorazíme jako poslední.“ Omluvně protočila panenky.

„Nedělej si starosti,“ ujistila ji Maggie měkkým edinburským dialektem s výrazným er. „Všichni máme velikou radost z jakékoli záminky udělat si volné odpoledne. Já si užívám, že tu sedím se svým růžovým, a pozoruju, jak svět plyne.“

„Protože jsi tu byla o čtyřicet minut dřív,“ pronesla Nita a pak se obrátila na Sive. „Maggie je nejdochvilnější žena v celé Británii. V jejím nastavení existuje jenom jedna volba, a to ,dřív.“

„Kvůli čemuž my obyčejní smrtelníci máme pořád pocit, že jdeme zoufale pozdě, i když to tak není,“ přitakal Scott. „A teď to s ní bude díky těm parádním novým hodinkám ještě horší.“ Pokynul hlavou směrem k otevřené dárkové krabici uprostřed stolu a Sive pocítila náhlé znepokojení, že se budou vyměňovat dárky. Ta informace jí úplně unikla. Proč by se ale na takovémto setkání měly předávat dary?

Scott se otočil na Maggie. „Dělej, chceme je vidět.“

Maggie natáhla ruku a ukázala Scottovi šedivé chytré hodinky s měděným řemínkem. „Nejsou úžasné?“ Pak se obrátila k Nitě: „Jsi si jistá, že takové nechceš?“

Nita se shovívavě usmála. „Bože, to ne. Firmy mi pořád posílají různé věci. Momentálně mám takových osm nebo devět hodinek. Takže si je úplně klidně nech. Víš, že mají navigaci?“

„Skvělé! Ne že bych věděla, jak ji používat, ale zní to hodně cool.“

Dave naklonil hlavu a začal si hodinky prohlížet. „Hmm, tenhle model funguje, jenom když k němu máš i mobil. Potřebuješ nějaké, které budou fungovat i bez telefonu. Víš, že se díky nim můžou najít nezvěstní lidé? Jednou jsem o tom četl v práci –“

„Ne! A máme tu další z Daveových pracovních litanií!“ pronesl Scott v hraném zděšení. „To je ještě horší než Maggiina hyperdochvilnost.“

Maggie se natáhla, aby se po Scottovi ohnala, ale smála se při tom. „Hej, viděla jsem tě venku, jak pokouješ ze své elektronické cigarety. Rozhodně ses nikam nehnal.“

Také se na ni zazubil. „No tak, neber mi pár mých posledních radostí. Vzdal jsem se opravdických cigaret a to už je něco!“

„Bylo na čase,“ řekla Maggie. „Jenom s patnáctiletým zpožděním pro ty chudáky sousedy, jejichž kůlna –“

„Jojo, nech to být. Všichni nemůžeme být tak dokonalí jako ty, Maggie,“ namítl Scott a utnul ji. Stále se usmíval, ale v jeho hlase nyní zaznívala pachut' čehosi dalšího. „Každopádně jsme tady, je pátek, nikdo nepracuje a máme drinky.“ Pozvedl sklenici a ostatní ho následovali.

Nita zatleskala. „Pojďme si udělat fotku, když jsme tu konečně všichni!“ Vstala a nastavila mobil, aby udělala skupinové selfie. Sive se ochomýkala v pozadí, protože si nebyla jistá, zda má na fotce být.

„Počkejte, co kdybych to vyfotila já?“ navrhla a vytáhla svůj telefon. Poodstoupila od stolu, aby je mohla všechny zvětšit, a odstrčila z cesty křeslo.

Všichni se teď usmívali do Sivina mobilu. Dave, Scott, Nita, Maggie a Aaron. Dave se svou plešatící hlavou a typickým nesmělým výrazem. Scott s odbarvenými blond vlasy a bledou kůží s prosvítajícími žilkami, na hlavě vysoko posazené letecké sluneční brýle. Nita se zářícími vybělenými zuby byla za hotovou princeznu. Maggie, ta rozumná, umírněná Maggie, si právě zastrkovala dlouhou loknu zrzavých vlasů za ucho. A Aaron. Dle Sivina nepochybně zaujatého názoru byl stejně pohledný, jako když ho spatřila poprvé.

Udělala tři fotky a posadila se. Slíbila, že je pošle do skupiny na whatsappu, i když v žádné vlastně nebyla.

Scott se otočil na Aarona. „Tak jak to jde ve světě zločinu? Někaké velké případy?“

Rovnou k věci, pomyslela si Sive. Žádné fráze typu „Jaká byla cesta?“. Přesně tohle ovšem Aaron miloval. Potřeboval mít věci ve své režii. Mluvit o práci. Být středem pozornosti.

„Dobře, ale nestíhám. Znáš to, nikdy to nekončí.“

„Četl jsem o nějakém Brosnanovi, kterého obhajuješ. To je jiná káva.“ Scott zavrtěl hlavou s výrazem, který vypadal

jako závist převlečená za obdiv. „Jsi si jist, že sis nevzal větší sousto, než dokážeš sníst?“ Zasmál se, aby ukázal, že žertuje, a jeho červené tváře se leskly.

„Zvládnou to.“

„Podle toho, co jsem četl,“ pronesl Scott opatrně, „tahle Callanova zločinecká parta, co řadí u vás v Dublinu, chce všechno přišít Petu Brosnanovi. Chtějí, aby ho odsoudili a jejich chlápek byl z obliga.“

„Jsi dobře informován, kamaráde.“ Aaron zvedl pivo, které mu zrovna přinesli.

Scott s hraným smutkem zavrtěl hlavou. „To je ale zlobivá banda. Moc rádi strkají lidi do pytlů a hází je do řeky, pokud se dobře pamatuju.“

„Kolik toho o nich víš?“ zeptal se Aaron nad svou pintou.

„Ještě v mé staré firmě jsme měli jeden případ, ve kterém figuroval jeden z Callanovců. Hrozná grupa.“ Slyšitelně vydechl skrz semknuté rty. „Musíš mít trochu nahnáno, co udělají, když z toho toho svého chlapa vysekáš, ne?“

Sive sebou trhla. Začínalo to znít, jako by Scott strávil poslední tři roky pročitáním Aaronových případů a teď byl připravený vytasit se s pečlivě naplánovanými pasivně agresivními rýpanci. Scott skoro dvacet let trávil spoustu času v práci, dokud před dvěma lety nedostal výpověď pro nadbytečnost a neodešel sice jako extrémně bohatý, ale naprosto znuděný člověk.

„Nemohl bych dělat svou práci, kdybych se bál každého, kdo má v tom případě nějaký osobní zájem. Vždyť to znáš, Paliči,“ pronesl Aaron nevzrušeně. „Nebo jsi to znával.“

„Ha. Jedna věc jsou osobní zájmy a druhá věc zabijácké zločinecké bandy,“ zasmál se Scott. „A co ty, Sive, nebojíš se, že půjdou po tvém manželovi?“

Nita a Maggie zoufale vrtěly hlavami. „Scotte, přestaň! A ještě před dětma,“ napomenula ho Maggie.

Sive se usmála. „Aaron už řešil různé nechutné týpky. Zvládne to.“ Ťukla svým ginem o manželovu pintu. Ve skutečnosti tyhle případy nenáviděla. Nerada na ně myslela. Obvykle před nimi strkala hlavu do písku a vyhýbala se zprávám o nich. Na každý případ se zločinnou partou ale připadal další, v němž byl někdo dokonale normální, prostě jen zaškokbrtnul a ocitl se před soudem. Aaron se věnoval i případům lidí, kteří si zasloužili druhou šanci nebo alespoň tu nejlepší obhajobu, jakou mohli mít.

S tou myšlenkou se jako vždy vynořilo jediné slovo. Pokrytectví.

„Každopádně dost o mně,“ prohlásil Aaron. „Jak jde pilotování, Paliči? Nelituješ svého rozhodnutí?“

Scott také kdysi pracoval v trestním právu. Když s Aaronelem začínali, spolupracovali spolu a stmelilo je členství v tomtěž veslařském klubu. Bydleli společně s Maggie, Davem a Nitou v jednom domě ve Stratfordu na východě Londýna, oba se oženili a měli tři děti. Když však Scott dostal výpověď, úplně opustil právo a přeškolil se na pilota. Bylo to přibližně ve stejnou dobu, kdy ho manželka Caron opustila kvůli jednomu milionářskému hudebnímu producentovi. To si děláš srandu, prohlásil tehdy Aaron, když se o tom dozvěděl.

„Nelituju,“ řekl Scott, opřel se v křesle a založil si ruce za hlavou. „Vidím svět, vidím nebe... vidím letušky,“ dodal s mrknutím.

Nita vedle něj zasténala a položila si ruku s krásně provedenou manikúrou na čelo. Sive se přistihla, jak jako vždycy přemítá nad tím, jak by Nita mohla být její sestra. Nebo

aspoň jak by asi vypadala Yasmin, kdyby žila dalších patnáct let. Yasmin, duch vznášející se nad každým jejich setkáním. A občas i nad Siviným manželstvím.

„Jenom vzlítneš a přistaneš, že?“ říkal zrovna Aaron. „Zbytek má na starost autopilot, ne?“

No tak, Aarone. Sive si usrkla svého ginu.

Scott si znovu poposedl dopředu. „Není to zas tak jednoduché. Ale řekněme, že klady dalece převyšují všechny záporny. Vlastně to žádné záporny nemá.“

„Na rozdíl od právníčiny,“ zavtipkovala Maggie, čímž odlehčila situaci.

Sive se na ni usmála. Maggie bylo čtyřicet dva, stejně jako ostatním bývalým spolubydlícím, ale vždycky se zdála starší. Nemělo to co do činění s jejím vzhledem, přestože se díky bezchybné pleti a krásným dlouhým zrzavým loknám její věk odhadoval těžko. Měla v sobě především onu tichou vyspělost, kterou někteří lidé mají. Podle Aarona tehdy byla ta rozumná. Ta, co si vždycky vzpomněla, že je třeba zaplatit složenku za elektřinu a vynést odpadky. Označoval ji za nudnou, občas trochu povýšeneckou a soudící. Sive měla dojem, že Aaron měl za to, že je k němu Maggie kritická, protože nepila tolik, co ostatní, ačkoli pokud bylo Sive známo, nikdy za to nikoho slovem neodsoudila. Pracovala taky v oblasti práva, její firma sídlila ve čtyřicátém patře v Canary Wharf. Stejně jako Scott ale změnila kariéru. Na rozdíl od něj se však rozhodla pro poněkud méně zárnou budoucnost a vedla předměstskou kliniku praktických lékařů.

„Já to nechápu,“ ozval se Dave a hodil si do pusy pepermintku. Maggie malinko vzdychla.

„Pozitiva. Jakože výhody,“ vysvětlil Scott. „Dave, ty jsi fakt falešný policajt. Jak to, že ti to nedocvaklo?“

Ostatní se smáli a Dave se zazubil.

„Nezačínej s tím svým falešným policajtem, Paliči,“ řekl a nabídl všem u stolu balíček pepřmintek Polo. „Určitě se na ten vtípek vztahuje zákon o promlčení!“

„Ani náhodou!“ prohlásil Aaron, pozvedl sklenici a všichni včetně rudnoucího Davea si přitukli.

Sive s ním soucítila. Zatímco ostatní hráli vysoké kariérní hry, Dave před časem začal pracovat jako civilní vyšetřovatel Metropolitní policie a o dvacet let později vlastně dělal stále to samé. Tu a tam změnil funkci, ale zatímco ostatní případ za případem zachraňovali svět, jeho práce většinou zahrnovala shromažďování a zadávání dat.

Sive věděla, že tohle je klíčová práce u každé policie, ale ostatní se svými sedmimístnými platy měli tendenci na Davea koukat skrz prsty. Koloval mezi nimi vtípek, že opravdu chtěl být, jak říkali, „pořádný“ policajt. V průběhu let mu proto někdejší spolubydlíci darovali lupu, pouta a nekonečnou zásobu malých černých notýsků. Jeho současným úkolem bylo prověřování uchazečů o policejní funkce, což bylo na hony vzdálené představě o policejní práci jako ze seriálu *Line of Duty*, ale Sive viděla, že Dave je šťastný a dokáže ze sebe hravě setřást všechno popichování.

„Když na to přišla řeč,“ ozval se Scott a natáhl se pro dárkovou tašku u svých nohou, „máme pro tebe jako pokaždé dárek, Dave.“

Aaron zabubnoval na stůl. Dave zasténal, ale usmíval se. Nita zavrtěla hlavou, ale také se usmívala. Maggie se tvářila netečně. Scott vytáhl námořnický modrou baseballovou čepici s kreslenou napodobeninou policejního odznaku, natáhl se přes stůl a nasadil ji Daveovi na hlavu. Všichni jásali, Dave udělal drobnou úklonu a řekl, že bude skvělá na zakrytí

jeho postupující plešky. Sive si pomyslela, že všichni rychle zapadli do svých starých rolí. Rozhlížela se kolem stolu. Možná všichni kromě Nity, která zrovna procházela největší změnou ze všech.

„Tak kdy máš termín?“ zeptala se jí Sive.

„Až v únoru,“ odpověděla Nita. „Pořád mám spoustu času.“ Ustrkla si svého drinku. „Mimochodem, piju jenom tonik, žádný gin.“

Sive se usmála. „První těhotenství ti pořádně otevře oči.“

„Jenom když nejsi připravená,“ namítla Nita. „Hodně jsem si toho nastudovala předem. Nechápu lidi, co se do toho vrhnou, aniž by si o tom něco zjistili.“

Sive zdvořile přikyvovala. Když se jí poprvé objevila čárka na testu, o těhotenství nevěděla vůbec nic. V onom stavu sladké nevědomosti zůstala a většinu z těch devíti měsíců dělala všechno intuitivně. S Nitou se to ale sotva dalo srovnávat. Ona si těhotenství přesně naplánovala, rozhodla se zvládnout ho sama za pomoci asistované reprodukce, místo aby se spokojila s nějakým *nýmandem z Tinderu*. Tohle aspoň byla její slova. Sive oproti tomu své první těhotenství v žádném případě neplánovala.

Podívala se na Faye, která právě seděla na měkkém zeleném koberci a vyzouvala si boty. Měla Sivin mobil a trošku se vzdálila od Bey, bezpochyby vděčná za chvilku oddechu od své největší fanyanky a neustálé provokatérky.

Nita sledovala její pohled. „Dvě holčičky, to je tak roztočilé. Jsou asi nejlepší kamarádky.“

Sive zavrtěla hlavou. „To ne, ty by se nejrady zabily.“

Nita vypadala překvapeně. „Opravdu? To je hrozné.“

„Ale ne, tohle jsou prostě normální sourozenecké záležitosti. Bea chce dělat všechno, co dělá Faye. Faye leze krkem,

že ji Bea všude pronásleduje, a snaží se tomu uniknout. Bea zase dělá všechno pro to, aby si udržela Fayinu pozornost. Nikdy ale neví, jestli přijde objetí, nebo kopanec.“

Podle očekávání se Bea připlížila k Faye a sedla si k ní tak blízko, že na ní byla úplně přimáčknutá. Osobní prostor jí nic neříkal.

„Bože. To je strašné, že spolu nevycházejí.“

„Ale ne, Bea občas Faye štve, ale ta s ní má svatou trpělivost. A běda tomu, kdo se opovází zkřivit její sestřičce vlásek. Okamžitě jí vyrazí na pomoc. Jednou zaslechla, jak Aaronovi říkám, že nějaké děcko v jeslích Beu štípalo a –“

„Štípalo! To je hrozné. Mělo to nějakou kázeňskou dohru?“

Dobrý bože. Až její dítě začne chodit do jeslí, čeká Nitu tvrdé vystřízlivění.

Sive se usmála. „To se prostě mezi malými dětmi stává. Není to nic vážného. Faye ale zaslechla, jak se o tom bavíme, a když jsme ji další večer vyzvedávali, našla si to děcko a řekla mu, že jestli ještě jednou štípne její sestru, vrátí se a štípne ho dvakrát víc. Takže jo, Faye možná její malý stín otravuje, ale udělá pro Beu první poslední, kdyby jí někdo ublížil.“

Nita vzala svůj telefon a něco si do něj natukala. Pohlédla na Sive. „Dělám si poznámku, že si mám najít knížky o jeslích a násilí. Hodně si toho pročítám,“ vysvětlila. „Evidentně, když na to jsem sama, nemůžu prostě doufat v nejlepší. Musím být připravená.“

Sive neznala nikoho, kdo by byl organizovanější než Nita, a ani na vteřinu o ní nepochybovala. Zatímco Maggie byla domácí kvočna, která spoléhala na to, že se věci v tichosti vyřeší, Nita byla domácí manažerkou, což je funkce ne vždy úplně vítaná, ale nezbytná. Podle Aarona měla tabulky na úklidové služby, excelové vzorce na veledůležité výpočty

dělených účtů a přísný seznam domácích pravidel přišpendlený na ledničku. Její nezdolná svědomitost jí dobře sloužila v práci – stejně jako Aaron se věnovala právníčině a libovala si v soustředění na detail, jež bylo tolik potřebné u její současné pozice vedoucí právního oddělení nadnárodní banky. Díky tomuto nastavení zrovna nevyhrávala soutěže oblíbenosti, ale na tom Nitě nikdy nesešlo.

„Samozřejmě. A budeš skvělá matka,“ pronesla Sive a pohledla na své dcery, jak se hašteří o její mobil.

Nita se na ně také zadívala.

„Malá Bea je tak krásná. Vůbec ti není podobná, Sive, je to celá tatínkova holčička!“

„Hmm, děkuju, myslím...“

Nita se nenechala přerušit. „A Faye je taky docela pěkná, s těmi svými roztomilými blondatými vlásky. Ty i Aaron máte o dost tmavší. Kde přišla k tak nádherným vlasům?“ Zvonivý smích. „Vsadím se, že se vás lidi ptají, jestli není adoptovaná. Zvažovala jsem adopci, ale říkala jsem si, že asistovaná reprodukce pro mě bude vhodnější. Je to prostě modernější.“

Sive přikývla. Nebyla si jistá, co na to říct, proto nakoukla do kočárku na spící miminko.

„Kolik je –“ Nita se odmlčela, podle všeho si nebyla jistá, jak se jejich syn jmenuje. „Kolik je tomu malému?“

„Tobymu jsou čtyři měsíce,“ odvětila Sive, „takže díkybohu pořád ještě odpoledne hodně spí. Ty dvě jsou na nás ažaž.“

Obě se znovu podívaly tam, kde seděly Faye s Beou, zaujaté něčím na Sivině mobilu. Bea chodidlem strčila do Fayiny sklenice a zbytek pomerančové šťávy vyšplíchl na popruh Fayina milovaného batohu s *Ledovým královstvím*. Sive zadržela dech. Byl to jen malý cákanec. Pokud si toho Faye

nevšimla, nic neřekne. Bar Library v Meridianu se nezdál být vhodným místem na výlevy typu „ona mi zničila tašku“. Ale Faye byla stále zabraná do Sivina telefonu (ať žije YouTube!), a Sive se tak vyhnula letící kulce.

„Já s tím svým nepůjdu cestou technologií,“ přemítala Nita. „Pro vývoj mozku jsou moc důležité pohádkové knížky a dětské říkanky.“

„No, kdybys chtěla trénovat, někde ti vyhrabu pohádkovou knížku a můžeš předčítat mým holkám,“ řekla Sive se zářivým úsměvem. „Já jim ten mobil klidně vezmu, ale myslím si, že nám pak polezou po hlavě... Aspoň tě to připraví na to, co tě čeká...“

Nita se ustaraně zamračila. „Vypadají naprosto spokojeně. Je nejlepší je nechat, když malý...“ pohlédla na kočárek.

„Toby,“ doplnila Sive.

„Když malý Toby spinká.“

„Přesně,“ pronesla Sive a vzala si svůj gin. Ty čtyři dny v Londýně budou dlouhé.

6

Pondělí

9.11

„Máte nějaký plán pro případ, že by se ztratila?“

Dorazila jiná policistka. Žena jménem detektiv konstábl Hawthornová, která Sullivanovým řekla, že ji k nim přiřadili jako jejich styčnou důstojnici. Když jim Hawthornová vysvětlila, že pokud Faye někdo najde a přivede zpět, dorazí právě sem, přesunuli se po Central Line na západ na nástupiště Oxford Circus. Sive se bojí pohnout – je přilepená na přeplněném nástupišti, kde je úplně vydýcháno, a s každým příjíždějícím metrem doufá, že vystoupí drobná postava Faye.

Teď zírá na Hawthornovou, zatímco jí Bea těžkne v náručí a tulí se k jejímu krku.

„Plán?“

„Nějaké smluvené místo setkání nebo pravidlo, že má vyhledat někoho v uniformě?“

Sive zavrtí hlavou. „Doma, to ano. Když jsme na hřišti, říkáme jí, že pokud se ztratí, má jít k té největší skluzavce. Ale v Londýně... V Londýně to vůbec neznáme.“ Bože, měli mít nějaký plán.

„Zná jméno stanice, ve které jste byli, když odjela bez vás? Mluvil jste o ní?“

Sive se snaží vzpomenout. Spěch z hotelu, protože na setkání s Maggie šli pozdě. Šátrání po litačce, když dorazili do stanice. Kolikrát sama sebe proklínala, že na tohle vůbec kývla – proč prostě nezůstali v hotelu, když měl Aaron ten svůj závod? Nebyla vybavená na to, aby vláčela tři malé děti po neznámém městě. *A hle, kam to došlo.*

„Ne,“ odvětí nakonec. „Byla jsem s dětmi sama. Kdyby s námi byl Aaron, možná bychom mluvili o tom, kam jedeme. Ale myslím, že jediné, co jsem jim řekla, bylo, ať si pospíší.“

„Dobře. Na kterém konci nástupiště jste stáli?“

„Hmm, nejsem si jistá.“

„Pomůže nám to zúžit výběr vozů, ve kterých mohla být.“

„Aha, vylezli jsme z výtahu, takže to byl vstup na nástupiště ze strany od výtahu.“

Hawthornová si udělá poznámku. „A zná Faye vaše telefonní číslo?“

„Naučila jsem ji ho vloni, ale teď jsem ji z něj nějakou dobu nezkoušela. Do prdele. Promiňte. Tohle je děs. Bože, je sama v Londýně a neví, jak se s námi spojit.“

Aaron houpe kočárek a všude kolem nich proudí cestující do vlaku, který právě přijel. „Ale jakmile ji někdo najde, řekne mu, kdo je,“ vypraví ze sebe. „Zná celé své jméno, zná naše jména.“

Hawthornová souhlasně přikývne.

„Lidé si samotného šestiletého dítěte všimnou a upozorní zodpovědné osoby. Její popis a fotografie byly zveřejněny na sociálních sítích, takže už to nebude trvat dlouho. A coby její rodiče jste na tom nejlepším místě, abyste ji zahlédli, kdyby se objevila tady.“ Pokyne na nástupiště, odjíždějící metro a dav lidí kolem. „Nemějte obavy, paní Sullivanová, vrátíme vám ji, než se nadějete. Děti se v jednom kuse někam toulají.“